

СТОЈНЕ ЛЕ (СТОЈНЕ

Полубавно

(тој)-не ле, (тој)-не, не - вес - то, сва ноќ е (тој) - НА
ко - ла е др - ва

Успорено

се - де - ла, све - кр - ва ра - кав на - вез - ла.
’зго - ре - ла (итн.)

Стојне ле, Стојне невесто,
Сва ноќ е Стојна седела,
Кола е дрва ’згорела,
Девет вретена напрела,
Мушка промена сошила,
Рало чорапи соплела,
Свекрва рукав навезла.

И још го нема Стојана,
Јод девет бели дукана,
Тешка ја дремка јобори,
На свекрва си говори:

„Тешка ме дремка јобори,
Да легнам, мале, да дремнам,
Кога ќе дојде млад Стојан,
Да викнеш, мале, да станам,
Да станам да му јотворам.“

Качи се горно јодајче,
Посла си меко душече,
Зави се с бело јорганче.
Јете го Стојан на порта,
Почукна тијо, повикна:
„Стани ми, Стојне, јотвори,
Стана му мајка јотвори.“

Стојан и’ тијо говори:
„Камо гу Стојна невеста,
Да стане да ми јотвори.“
Мајка му тијо говори:
„Стојане, сину Стојане,
Сва ноќ е Стојна играла,
С’с твои девет чираци.“

Стојан се луто налути,
Качи се горно јодајче,
Јоткри си бело јорганче,
Извади ношче анцарче,
Јубоде Стојна невеста!